

ב. זה אינו יכול וזה אינו יכול —

רבי יהודה ורבי מאיר מחייבים, שרבי יהודה מודה כאן שהם חייבים, לפי שבאופן כזה, הדרך הוא ששנים מוציאים.⁽⁸⁾

ורבי שמעון פוטר.

ג. זה יכול וזה אינו יכול והוציאו שניהם — דברי הכל חייב רק זה שיכול.

תניא נמי חכי: המוציא כבר לרה"ר חייב.

הוציאו שנים, רבי מאיר מחייב ואפילו כל אחד יכול לבדו.

ורבי יהודה אומר: אם לא יכול אחד להוציא, כלומר כל אחד ואחד מהם, והוציאו שנים, חייבין. ואם לאו, אלא זה יכול לבדו וזה יכול לבדו, והוציאוהו יחד — שניהם פטורים.

ורבי שמעון פוטר אפילו כשכל אחד אינו יכול לבדו.

והוינן בה: מנא הני מילי, מנין למד כל אחד מהם את שיטתו?

דתנו רבנן: כתיב בחטאת "ואם נפש אחת תחטא בשגגה... בעשותה אחת ממצות ה' אשר לא תעשינה". ודרשינן מדכתיב "בעשותה", כי דוקא העושה את המלאכה כולה חייב עליה, ולא העושה את מקצתה.

כיצד?

שנים שהיו אוחזין במלגזו [מלשון מזלג] מגריפה, ולוגזין מאספין את השיבולים בגורן, שעושים מלאכת מעמר.

או שהיו שנים אוחזין בכרכר שבט, ושובטין בו לישר את חוטי השתי שהוא בכלל מלאכת מיסך.

או אוחזין בקולמוס וכותבין ביחד.

או אוחזין בקנה והוציאו אותו לרה"ר.

וכל אלו, זה יכול וזה יכול הם.

יכול יהיו חייבין?

תלמוד לומר "בעשותה" — העושה את כולה ולא העושה מקצתה.

אבל אם היו אוחזין בעיגול של דבילה גא-א והוציאו אותו לרה"ר, או בקורה והוציאו אותה לרה"ר, שהם כבדים מיכולת אדם אחד לשאתם.

רבי יהודה אומר: אם לא יכול כל אחד מהם להוציא, והוציאוהו שנים — חייבין. ואם לאו, אלא כל אחד לחוד יכול — שניהם פטורין.

רבי שמעון אומר: אעפ"י שלא יכול כל אחד לחוד להוציא והוציאוהו שנים — הרי הם פטורין.

8. והריטב"א כתב הטעם, דכיון שכל אחד עשה בה בכל כחו הרי זה חשיב כעושה את הכל.

ועוד תירצו דיש לחלק בין חיוב לגבוה ששייך שכל אחד יתחייב קרבן, אבל בחיוב לחבירו למה ירויח זה מכך שהשור שייך לשנים.